

meren uden hans Tillæbelse; men om Politidirecteurens Samtykke spørger Loven ikke. Det forekommer mig virkelig, at man her bør give Politidirecteuren, hvad hans er; han er Part i Sagen som den, der værner om det Offentliges Interesse, og det synes derfor, at der i dette Tilfælde bør gives ham idetmindste den samme Ret som den private Klager. En saadan Ret har han nu efter § 17 i Forordningen af 28de Februar 1845, og jeg seer ikke nogen Grund til at berøve ham den; skulde man derimod mene, at Dommeren, efterat Sagen engang er bleven henviist til ham, skal være fuldkommen raadig over den, da forekommer det mig, at han ogsaa maa være raadig over den ligeoverfor den private Klager. Jeg har allerede i mit første Foredrag idag henledet Opmærksomheden paa, at Politidirecteuren i den sidste Passus af § 7 staaer noget uheldigt. Der kan nemlig ikke blive at tilstille Politidirecteuren en Udskrift af det Passerede, førend Sagen er tilendebragt til Actionsdecret. Trænger Sagen til Undersøgelse, bør den tilstilles Justitiarius. — Jeg skal sluttelig tillade mig at gjenkalde i Thingets Erindring, at Titelen til Lovforslaget ikke er ganske heldig. Naar Lovforslaget siges at handle om nogle forandrede Bestemmelser for Behandlingen af offentlige Politifager i Kjøbenhavn, udtrykker dette ikke det fulde Indhold af Loven. Paragraph 1 ordner nemlig de private Politifagers fremtidige Skæbne, idet den bestemmer, at der for Fremtiden kun skal være eet Civillammer, medens der tidligere var to; § 2 omhandler ene og alene private Politifagers Afgjøvelse og Politidirecteurens og Rettens Stilling i saa Henseende; § 3 in fine omhandler, som af en anden æret Landstingsmand er gjort opmærksom paa, Politidirecteurens Myndighed med Hensyn til private Politifager i en anden Retning. Der er saaledes meget i Lovudkastet, der omhandler private Politifager ikke at tale om, at § 1 jo giver en heel ny Organisationsplan af Retten, og det forekommer mig, at Titelen burde svare til Indholdet. Dette er jo forøvrigt — det skal jeg villigt indrømme — noget mindre Betydeligt, der meget let kunde rettes ved et Pennestrøg, men det er dog i ethvert Fald en Rettelse, der vilde medføre Sagens Tilbage-

sendelse til det andet Thing. Jeg skal med Hensyn til Slutningsparagraphen udtale det Haab, at naar det i samme hedder, at Loven skal træde i Kraft 1ste April 1862, denne Termin da maa blive forandret derhen, at den i alt Fald først kommer til at træde i Kraft 1ste April 1863, hvo veed, maasske den 1ste Januar 1863; thi saa turde det være muligt, at vi kunde faae en bedre Reform end den, jeg kan anerkjende, at dette Lovudkast indeholder.

Da ikke Flere ønskede at høre sig, gik man til Afstemning, hvorved:

Lovforslagets § 5 (see Anhang A. Sp. 1437).

vedtoges med 29 Stemmer mod 3.

§§ 6, 7 og 8 (see Anhang A. Sp. 1437—40) ansaaes for vedtagne uden Afstemning.

Derefter fattes Sagens Overgang til tredie Behandling under Afstemning og forkastedes med 36 Stemmer imod 2.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Tredie Behandling*) af Forslag til Lov om Pønningerne for de ved det Kongelige Blindeinstitut ansatte Lærere og Lærerinder samt øvrige Funktionairer.

Denne Sag var opført eventuelt, da den foreskrevne Tidsfrist mellem anden og tredie Behandling ikke var forløben. Det til Sagens Foretagelse nødvendige Samtykke gaves ved den foretagne Afstemning med 28 St. mod 5.

Der var til denne Behandling ikke fremkommet noget Endringsforslag. Sagen i sin Heelhed fattes under Forhandling, og da Ingen begjærede Ordet, oplæstes

L o v

om

Pønningerne for de ved det Kongelige Blindeinstitut ansatte Lærere og Lærerinder samt øvrige Funktionairer.

(see Anhang A. Sp. 1445—46).

og vedtoges med 31 Stemmer mod 1.

*) Den Behandling findes i Tidenden Sp. 1557.